

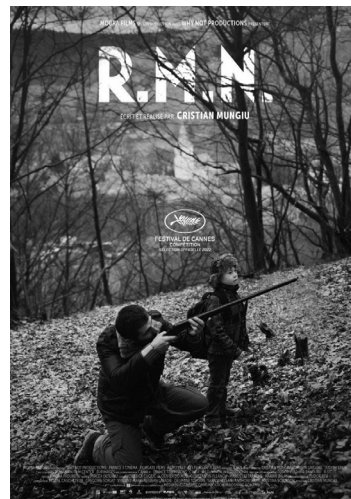

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

R.M.N.
Romania, 2022
Direcció: Cristian Mungiu
Guió: Cristian Mungiu
Intèrprets: Marin Grigore, Judith State, Macrina Barladeanu, Orsolya Moldován
Durada: 127 min
Gènere: drama
Idioma: romanès
Data d'estrena: 28/12/2022

Radiografia punyent de l'Europa contemporània

És un dels directors fonamentals del cinema europeu contemporani però també un dels menys prolífics. La trajectòria de Cristian Mungiu és una de les més brillants i coherents de les darreres dècades. Amb només cinc pel·lícules en vint anys -a més d'un parell d'episodis en dues pel·lícules col·lectives- cada nova obra del director romanès és gairebé un esdeveniment. I ho és perquè Mungiu manté aquesta mirada penetrant sobre la realitat, tallada com si fos amb un bisturí, amb la que dissectiona espais profunds de la condició humana i l'evolució de la societat contemporània. Si a *Los exámenes*, la seva anterior pel·lícula, feia una aguda i demolidora crònica de la corrupció sistèmica en tots els àmbits socials, i una radiografia contundent de la dissolució moral de la nova Romania després d'ingressar a la Unió Europea, al seu darrer film *R.M.N.* construeix un fresc que ressegueix de manera lúcida i punyent alguns dels grans problemes actuals del vell continent. La maduració del discurs en cada obra de Mungiu és el producte d'uns guions extraordinàriament treballats i de la sabiduria d'un director que es troba en un moment àlgid com a creador. A *R.M.N.*, Mungiu abandona l'escenari urbà de la seva pel·lícula anterior i situa l'acció en ple àmbit rural, en un petit poble perdut a les muntanyes de Transilvània. És un poble com podrien ser milers de pobles europeus, amb els seus personatges singulars, els seus dèbils equilibris, les seves quotes de poder local i sobretot una convivència tensionada per elements econòmics, identitaris, ideològics i polítics. En definitiva, la comunitat de la pel·lícula podria extrapolar-se a altres comunitats de qualsevol país de l'Europa contemporània. I en això rau precisament un dels grans encerts del film: funciona a nivell local però aquest caràcter local es projecta de tal manera que acaba esdevenint una perfecta radiografia d'alguns dels mals i perills als que s'enfronta una Europa immersa en plena decadència moral i social.

El fil conductor que fa servir Mungiu és el personatge de Matthias (Marin Grigore), que després d'anys treballant a Alemanya, torna al seu poble on viuen el seu fill i la seva ex-dona i és testimoni directe dels canvis d'una comunitat que ja no s'assembla a la que ell va deixar quan va marxar. Aquesta comunitat multi-ètnica es veurà sacsejada per una sèrie d'acomiadaments a la principal fàbrica del poble, que seran el detonant perquè el fràgil equilibri salti pels aires i

afloren les frustracions, conflictes, passions i rancúnies que s'havien mantingut en estat latent.

Amb un ritme progressiu i implacable, Mungiu va efectuant un precís retrat d'aquesta petita comunitat i de com les tensions racials, la pressió migratòria, les desigualtats socials i econòmiques i la desconfiança són el caldo de cultiu perfecte perquè aflorin els extremismes i el populisme. El moment culminant és l'antològica escena de l'assemblea. Possiblement estem davant d'una de les escenes cinematogràfiques de l'any. Els vint minuts d'aquesta seqüència són un autèntic tractat sociològic comprimit. És difícil fer un retrat tan precís i una radiografia tan punyent en tant poc temps. És un moment senzillament magistral d'una pel·lícula imprescindible que reafirma la figura de Mungiu -si és que això realment era necessari- i reivindica el cinema com una eina fonamental de reflexió i debat.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona